

Bruxelles, den 26. maj 2020
REV1 — erstatter meddelelsen af (...) 19. marts 2018

MEDDELELSE TIL INTERESSENER

DET FORENEDE KONGERIGES UDTRÆDEN OG EU-REGLERNE OM AUDIOVISUELLE MEDIETJENESTER

Den 1. februar 2020 udtrådte Det Forenede Kongerige af Den Europæiske Union og har nu status af "tredjeland"¹. Udtrædelsesaftalen² fastsætter en overgangsperiode, der slutter den 31. december 2020³. Indtil da finder EU-retten fuldt ud anvendelse på og i Det Forenede Kongerige⁴.

I overgangsperioden fører Unionen og Det Forenede Kongerige forhandlinger om et nyt partnerskab, der navnlig skal omfatte et frihandelsområde. Det er dog ikke sikkert, at en sådan aftale vil blive indgået og træde i kraft ved overgangsperiodens udløb. Under alle omstændigheder vil en sådan aftale skabe et indbyrdes forhold, som for så vidt angår vilkårene for markedsadgang vil adskille sig væsentligt fra Det Forenede Kongeriges deltagelse i det indre marked⁵, Unionens toldunion og i moms- og punktafgiftsområdet.

Efter overgangsperiodens udløb vil Det Forenede Kongerige desuden være et tredjeland for så vidt angår gennemførelsen og anvendelsen af EU-retten i Unionens medlemsstater.

Derfor gøres alle interessenter, navnlig de økonomiske aktører, opmærksom på retsstillingen efter overgangsperiodens udløb.

Råd til interessenterne:

- ¹ Et tredjeland er et land, som ikke er medlem af Unionen.
- ² Aftale om Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands udtræden af Den Europæiske Union og Det Europæiske Atomenergifællesskab ("udtrædelsesaftalen", EUT L 29 af 31.1.2020, s. 7).
- ³ Overgangsperioden kan inden den 1. juli 2020 forlænges én gang med op til et eller to år (udtrædelsesaftalens artikel 132, stk. 1). Den britiske regering har hidtil udelukket en sådan forlængelse.
- ⁴ Jf. dog visse undtagelser i udtrædelsesaftalens artikel 127, hvoraf ingen er relevante i forbindelse med denne meddelelse.
- ⁵ Navnlig indeholder en frihandelsaftale ikke indre marked-begreber såsom (på området varer og tjenesteydelser) gensidig anerkendelse, "oprindelseslandsprincippet" og harmonisering. En frihandelsaftale fjerner heller ikke toldformaliteter og -kontroller, herunder dem, der vedrører oprindelsen af varer og de råvarer, de er fremstillet af, samt forbud og restriktioner vedrørende import og eksport.

Navnlig tjenesteudbydere, der er omfattet af direktiv 2010/13/EU om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester, rådes til at vurdere konsekvenserne af overgangsperiodens udløb i lyset af denne meddelelse.

Efter overgangsperiodens udløb finder EU-reglerne om audiovisuelle tjenester og medietjenester, navnlig direktiv 2010/13/EU (direktivet om audiovisuelle medietjenester)⁶, ikke længere anvendelse på Det Forenede Kongerige. Det vil navnlig have de nedenfor beskrevne konsekvenser:

1. OPRINDELSESLANDSPRINCIPPET OG JURISDIKTION

Direktivet om audiovisuelle medietjenester hviler på det såkaldte "oprindelseslandsprincip", i henhold til hvilket medietjenesteudbydere⁷ som udgangspunkt kun er omfattet af gældende ret i deres oprindelsesmedlemsstat (som fastslået i henhold til direktivet), herunder også når deres programmer modtages og/eller retransmitteres i andre EU-medlemsstater.

I direktivet om audiovisuelle medietjenester er der fastsat specifikke bestemmelser om, hvordan det fastslås, hvilken EU-medlemsstats jurisdiktion en given medietjenesteudbyder hører ind under i overensstemmelse med oprindelseslandsprincippet. Sådanne udbydere hører således ind under myndighedernes jurisdiktion i den medlemsstat, hvor de er etableret, jf. de i direktivet fastsatte specifikke kriterier⁸. I tilfælde, hvor disse kriterier ikke finder anvendelse, er der fastsat subsidiære kriterier for medietjenesteudbydere, der sender ved hjælp af satellit⁹. I tilfælde, hvor ingen af de nævnte kriterier finder anvendelse, er den kompetente medlemsstat den medlemsstat, hvor medietjenesteudbyderen er etableret, jf. artikel 49-55 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

Efter overgangsperiodens udløb kan udbydere af audiovisuelle medietjenester, der i dag hører under de britiske myndigheders jurisdiktion (f.eks. fordi de er etableret i Det Forenede Kongerige i henhold til direktivet), høre under en af EU-

---

⁶ Direktiv 2010/13/EU om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester) (EUT L 95 af 15.4.2010, s. 1).

Dette direktiv er for nylig blevet ændret ved direktiv (EU) 2018/1808 om ændring af direktiv 2010/13/EU om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester) i betragtning af de ændrede markedsforhold (EUT L 303 af 28.11.2018, s. 69).

⁷ Som defineret i direktivet om audiovisuelle medietjenester.

⁸ Disse kriterier omfatter navnlig udbyderens hovedkontors beliggenhed, det sted, hvor de redaktionelle beslutninger om den audiovisuelle medietjeneste træffes, og det sted, hvor en betydelig del af de medarbejdere, der er beskæftiget med den audiovisuelle medietjenestevirksomhed, arbejder (jf. artikel 2, stk. 3, i direktivet om audiovisuelle medietjenester).

⁹ Disse kriterier omfatter navnlig den medlemsstat, hvor satellit-uplinket er placeret eller, hvis der ikke benyttes satellit-uplink fra en given medlemsstat, den medlemsstat, som den satellitkapacitet, der benyttes af medietjenesteudbyderen, tilhører (jf. artikel 2, stk. 4, i direktivet om audiovisuelle medietjenester).

medlemsstaternes jurisdiktion, såfremt kriterierne i artikel 2 i direktivet om audiovisuelle medietjenester er opfyldt. Desuden har EU-medlemsstaterne mulighed for at træffe alle de foranstaltninger, som de finder passende, over for audiovisuelle medietjenester fra Det Forenede Kongerige som tredjeland, hvis de ikke opfylder betingelserne i artikel 2 i direktivet om audiovisuelle medietjenester, forudsat at EU-retten og Unionens internationale forpligtelser overholdes, og, hvor det er relevant, under hensyntagen til den europæiske konvention om grænseoverskridende fjernsyn¹⁰ (jf. betragtning 54 i direktivet om audiovisuelle medietjenester).

2. OPRINDELSESLANDSPRINCIPPET OG TRANSMISSIONS-/MODTAGEFRIHED

I henhold til artikel 3 i direktivet om audiovisuelle medietjenester skal EU-medlemsstaterne sikre modtagefrihed og må ikke hindre retransmission på deres område af audiovisuelle medietjenester fra andre medlemsstater af grunde, der falder inden for områder, der samordnes ved direktivet.

Efter overgangsperiodens udløb vil audiovisuelle medietjenester, der leveres af medietjenesteudbydere fra Det Forenede Kongerige, ikke længere være omfattet af modtage- og retransmissionsfriheden i henhold til artikel 3 i direktivet om audiovisuelle medietjenester. EU-medlemsstaterne vil således have ret til i henhold til deres nationale lovgivning og, hvor det er relevant, under hensyntagen til den europæiske konvention om grænseoverskridende fjernsyn og andre gældende folkeretlige bestemmelser, at begrænse modtagelsen og retransmissionen af audiovisuelle medietjenester fra Det Forenede Kongerige¹¹.

På Kommissionens websted om audiovisuelle medietjenester (<https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/policies/audiovisual-media-services>) findes der generelle oplysninger om Unionens bestemmelser vedrørende audiovisuelle medietjenester. Disse sider opdateres om nødvendigt med yderligere oplysninger.

Europa-Kommissionen
Generaldirektoratet for Kommunikationsnet, Indhold og Teknologi

---

¹⁰ 20 af EU-medlemsstaterne og Det Forenede Kongerige er parter i denne konvention. Følgende EU-medlemsstater er ikke parter i konventionen: Belgien, Danmark, Grækenland, Irland, Luxembourg, Nederlandene og Sverige (<https://www.coe.int/en/web/conventions/full-list/-/conventions/treaty/132>). Anvendelsesområdet for denne konvention er mere begrænset end for direktivet om audiovisuelle medietjenester, da konventionen kun omfatter TV-spredningstjenester. On-demand audiovisuelle medietjenester og videodelingsplatformstjenester er således ikke omfattet af konventionen.

¹¹ I artikel 13, 16 og 17 i direktivet om audiovisuelle medietjenester er der fastsat specifikke bestemmelser for fremme af distribution og produktion af europæiske programmer, f.eks. minimumskvoter for europæiske programmer. I henhold til artikel 1, stk. 1, litra n), i direktivet om audiovisuelle medietjenester betragtes programmer med oprindelse i europæiske tredjelande, som er parter i Europarådets europæiske konvention om grænseoverskridende fjernsyn, som "europæiske" for så vidt de opfylder betingelserne i stk. 3 i samme artikel. I medfør af den gældende version af direktivet, og uden at det foregriber eventuelle fremtidige ændringer af retsgrundlaget, betragtes programmer med oprindelse i Det Forenede Kongerige stadig som europæiske programmer efter overgangsperiodens udløb for så vidt angår de kvoter, der er omhandlet i direktivets artikel 13, 16 og 17.